

”Ja”, svarar Agnes med en röst så svag,
”Gustav vill jag söka till min sista dag,
tills jag honom finner och vila får
i hans ljuva famn liksom i unga år.”

Nu den gamle fattar hennes vita hand:
”Stackars flicka, livet det är hårt ibland!
Följ mig, jag tror jag dig kan visa än,
var han befinner sig, din trogne vän.

Din far är greve men så hård, o, ve,
han ville ej din käre Gustav se.
Han sade: ’Du skall Agnes överge,
annars bliver jag din mördare.’

Men Gustav gav då honom lugnt sitt svar:
’Er dotter alltid högt jag älskat har;
och någon annan jag ej äga vill
jag Agnes vill för evigt höra till’.

Sin dolk då greven stack i Gustavs bröst,
härunder kullen vilar han — din tröst.”
Då svimmar Agnes, faller likblek ner,
och till sin Gustav nu hon sig beger.